

zemljo globoko zakopljemo, ali pa če ga koj v peči posušimo.

Sadí se želod en pavec ali tudi poldrugi pavec globoko v brazdice, po čevlji saksebi. Nekteri pa sadijo želod tudi v sadilnice, presajajo potem male semenjake pozneje poredkoma ali v peterokotje, namesto da bi jih jemali iz dobrav, iz katerih se le slabo zrašene in slabo okoreninjene steblica dobivljajo.

Ko se semenjaki iz sadilnice jemljejo, je treba varovati dolge serčne korenine mladih hrastičev kolikor je moč. Naj bi se pri tem opraviu ne gledalo na večje stroške za delavce, kateri se potrebujejo, da drevesca skerbno izkopujejo in presajajo v globoke jame, ki so sajenicam potrebne.

4. Gleštanje mladih hrastičev.

V prvem letu hrastiči ne potrebujejo nobenega gleštanja. Mirno naj se pusté na svojem mestu. Tudi zemlje okoli njih ni treba rahljati, preden se drevesca niso dobro ukoreninile. Spomladi drugega leta naj pa gospodar zemljo pohlevno razorje, da plevél in njegovo koreninje končá, in ob tretji spomladi naj okoli srede marca (sušca) globoko orje, in drugibart mesca septembra (kimovca), če hoče sadike hitro naprej spraviti.

Ko bi drevesca pa ne poganjale krepko, ali ko bi jih bila žival oglodala, ali ko bi bile pozeble, ni nič drugega storiti, kakor vse hrastiče še enkrat do nizkega porezati. Porežejo naj se pa v tretjem ali četrtem letu, in sicer tako, da se steblica poprek in pa na strani, ki je proti polnoči obrnjena, režejo. Nekteri gojzdnarji zaveržujejo sicer tako ponovljeno rezanje, ako se hoče visoko hrastovje zrediti; oni terdijo, če le novo berstje se skerbno odščiplje do narčiljega, se potem prav lepe in visoke debla izredijo. Slavni francozki naravoslovec Buffon pa je nasprotnih misel, ter dokazuje temeljito koristnost poprej omenjenega ravnanja. (Konec sledí.)

Iz pariške razstave,

gledé na razpostavljene kmetijske pridelke.

3.

17. julija je ogledaval francozki cesar Napoleon tisti razdelk razstave, v katerem je kmetijsko in obertniško blago mnogoverstnih dežel na ogled postavljeno. Nalašč se je pri tem razdelku dalje časa mudil tam, kjer je kmetijstvo iz dežel našega cesarstva razpostavljeno.

Berž mu naproti stopi baron Riese Stallburg, Avstrijan, kterege je pariška sodninja komisija zavolj njegove velike vednosti v kmetijstvu in obertnijstvu v versto sodnikov razpostavljenega avstrijskega kmetijskega in obertniškega blaga izvolila, in kateri dan za dnevom neutrudljivo stoji na svojem mestu, da ljudem, ki pridejo razstavo ogledovat, razkazuje avstrijske izdelke in pridelke.

Naj pred pokaže cesarju vina, ki jih je Scherzer iz Dunaja razstavil. Potem ogleduje drenažne cevi in mnogoverstne obrise za drenažo, ki zraven cevi visé. Cesar ga marljivo izprašuje, kako stoji z drenažo v avstrijskem cesarstvu, in ko sliši, da po nekterih krajih že prav veselo napreduje, obžaluje, da se je Francozi nič kaj nočejo prav lotiti. Francozi so se — mu cesar dalje pravi — po vsem tem, kar jim vlada storí, že tako razvadili, da menijo, naj ona tudi drenažo na svoje stroške prevzame. Vlada pa tega noče storiti, ker po pravici misli: kdor ima dobiček, naj nosi tudi stroške. Nazadnje bo pa vendar le potreba, da bo vladarstvo tudi drenažo v svoje roke vzelo, ker čedalje bolj se množí ljudstvo, s tem pa je tudi čedalje večja potreba, da se zemlja nareja bolj rodovitna, in potem več kruha pridela za deželo. Iz tega pogovora je bilo očitno, da je cesarju drenaža zlo pri sercu.

Potem mu je pokazal razpostavljeno avstrijsko volno, in ko mu baron Riese razkazuje žlahno robo, cesar prijazno odgovorí: „zatega voljo pa imate na Avstrijskem tudi tako lepe sukna. Volna avstrijska prekosí vsako drugo v naši razstavi“. Sicer pa je kaj izverstna volna tudi iz drugih dežel v razstavi, tako, da sodniki skor ne vejo, ktero bi za naj lepšo poterdili; vendar bo avstrijska premagala. Poprej je Hell iz Boruskega (Prajzovskega) zvonec nosil v tem obertnijstvu, sedaj pa ga mu že hočejo nekteri Avstrijanci: Mundi, Baratta, Thun-Hohenstein vzeti.

Sploh je cesarju vsa razstava avstrijskega kmetijskega in obertniškega blaga močno dopadla.

Baron Riese mu je mogel na drobno razložiti eno svojih mašin, ktera sama po sebi (od sopara gnana) žito mlati; s to mašino so združene še druge; ena omlačeno žito čisti, druga ga melje, in še druga kruh peče, tako, da delavcem, ki za plačilo žito jemljejo, se ni treba z mlinarji vkvarjati. S to mašino se zamore zvečer že kruh speči iz žita, ki je zjutraj še v snopji bilo. Kaj vseč je cesarju bilo to viditi.

Potem je ogledoval in sam poskusil neki panj nove sorte iz slame spleten, ki ga je fajmošter Oetel iz Pašvica za Českem iznajdel in ki ima to lastnost, da se panjovi zamorejo izprazniti brez poškodave satovja.

Posebno so mu dopadle stearinine sveče, ki so jih iz Apolonovih in Millinih svečarnic poslali Buček iz Berna, Müller iz Prage in Himmelbauer iz Stokerau-a na ogled. V različnih figurah iz stearina ni nihče lepšega blaga razpostavil kakor Himmelbauer. — Tudi vžigavni klinčki delajo čast avstrijskim fabrikam; cesar dobro vé, da tega blaga iz našega cesarstva gré silo veliko po širocem svetu. — Potem ko je cesar še enmalo štajarsko železo ogledal, se je prijazno poslovil od barona, ki mu je avstrijsko blago razkazoval.

Pri razdelkih drugega, ne avstrijskega blaga se cesar ni nič mudil, ampak ga le memogredé ogledal. Da je Napoleon marljivo ogledoval pridelke in izdelke avstrijske in da zdaj bolj natanko vé, kaj naše cesarstvo premore in zamore, gotovo za kupčijo ne bo brez dobrih nasledkov.

(Oest. Zeit.)

Ozir po domačii.

Rudnik v Knapovši pod sv. Katarino.

Pičlo uro od Sore se pride po tesni pa prijetni dolinici do majhnega selica, ki se imenuje Ločnica (od potoka „Ločnica“) ali kakor zdaj tudi pravijo, v Knapovše. Poslednje ime že precej staro samo po sebi pričuje, da so mogli kadaj tu knapi (rudokopi) stanovati, ker prav po duhu domačega jezika je od mesta, kjer so knapi stanovali, izpeljana beseda Knapovše (knapoviše). Res tudi stari možaki, ki v okolici sv. Katarine bivajo, še dan današnji pripovedujejo, da pred kakimi 3 ali 400 leti so tu svinec kopali, — da v rudniku tem je delalo kadaj več kot 300 knapov, — da so imeli svojo posebno cerkvico ali kapelo, — da pa je jamo neki vihar zatopil in zasul zato, ker so knapi iz prevzetnosti ali iz jeze nekega revnega pastirja z nogami na drevo tako obesili, da je z glavo molel v mravlišče in revno poginil.

Ali je pravlica ta resnična ali ne, ali da so, kakor drugi pripovedujejo, luteranci tukaj rudo kopali in da je rudnik potem zapuščen bil, ko so bili iz dežele pregnani — vsega tega nihče prav za gotovo ne vé, kakor tudi tega ne,

*) Tiste lepe ko mleko bele sveče, ktere že več let spodrivajo vošene, menda vsak naših bravcov pozna. Narejene so sicer tudi iz loja, vendar se loj za te sveče na posebno vižo čisti, da se mu vzame oljnata stvar, ki se maže in svečam manj čisto barvo daje. Kar po odvzetem loju (Eleain-u) čistega ostane, se imenuje stearin, in od tod ime stearininih sveč. Vred.

ali je rudnik ta že ob času ali še pred Valvazorjem tukaj bil ali ne. Valvazor sicer pravi, da med Goričani in Loko se nahaja mnogo kufrene in svinčene rude, da pa nobenega ni, da bi jo kopali.

Če bi druge priče ne imeli, že ime Knapovše samo po sebi pričuje, da je bil tu nekdanj rudnik. Al še imamo druge dokaze, da so tu nekdanj rudo kopali, pozneje pa jo opustili. Neki Jožef Žerovec, bivši c. k. rudnarski mojster v Idrii, je leta 1797 tu v nekem starem in zapadenem predehu vnovič kopati začel in leta 1804 komisijo izvedenih mož sem povabil, da bi preiskala to jamo in povedala kako in kaj. Res se je snidila komisija mesca oktobra 1804, je ogledala predeh, in rekla, da je ruda dobra, le naj bi se začelo bolj pridno kopati. Al Žerovec je kmalo cveka zmanjkalo, da ni mogel rudarije nasledovati, in ker ni mogel dnarja na pósito dobiti, je jamo nekemu Milanežu prodal ali prav za prav ga v tovaršijo vzel, da ga je ta z dnarjem zakladal. Pa tudi ta se je kmalo naveličal, ker ni vidil gotovega dobička, čeravno je nek bila že stopa za pèhanje rude in topivnica napravljena, ktere sled se še vidi.

36 let je stalo vse zapušeno. Naključni se, da leta 1840 gosp. Kavčič, bivši vradnik c. k. rudarskega komisarijata, pride sem; on preiskuje poderti predèh, potopljeno jamo in razmetano rudo, — vidi, da reč ni prazna, in nagovarja dosluženega c. k. stotnika gosp. Watzel-na, znane prijatla rudarstva, naj se on loti zapuščene jame in naj spravi deležnike skupaj, ki bi iznova začeli slediti po zakladih svinca, ki so gotovo tu pod zemljo skriti; Kavčič se ponudi za voditelja rudokopstva. Gosp. Watzel se res loti nasvetovanega početja, spravi kmalo družbo z 100 delnicami (akcijami) skupaj, in ta začne mesca sušca leta 1841 vnovič kopati. Al ker se je kopalo le v starem predehu, se ni doseglo nič, in spet bi bilo šlo čez 2 leti (leta 1843) vse skupaj rakom žvižgat, če bi se ne bil nevtrudljivi sedanji vodja te rudarije gosp. Kos krepko na noge postavil in mesca svečana 1843, ko se je imela na ljubljanskem strelišču ostala dnarnica med deležnike razdeliti in vse orodje prodati, zbranim deležnikom v iskrenem pismu nasvetoval: „Stojte! Še ni vse upanje po vodi splavalo, še ni dozdanje rogoviljenje pod zemljo nam pravega zaklada odkrilo; znamnja so, da je kaj; nikar ne ostanimo na pol poti“. In res je ostala skor polovica deležnikov v družbi s 50 delnicami ter je začela 1. sušca 1843 spet kopati in je kopala in kopala, čeravno je v praznem kamnji rila in mesec za mescom veliko dnarja v zemljo zabila.

V letu 1843 je gosp. Franc Sprung, nekdanji vodja baron Zoisovih fužin v Bohinji, tudi oskerbnik knapovškega rudnika bil, in ker je takrat družba tega rudnika tudi blizu Medvoda začela premog kopati, je tudi to oskerboval. Čeravno se je veliko dnarja potrosilo, se vendar niso tolikšni zakladi premoga odperli, da bi se bilo splačalo še dalje kopati. Opustila se je tedaj ta jama in družba je le pravico do nje obdržala, ako bi kadaj morebiti kaj več sreče tukaj bilo.

Leta 1844 je postavila družba knapovška gosp. N. Werhama, skušenega rudarja, za oskerbnika v Knapovši. On previdi, da na ti poti, če se le po starih predelih rije, ne bo nič dobička; nasvetuje tedaj, naj bi se počelo globokeje pod starim rovom kopati, da se tako pride na nov predeh. Družba dovoli to, pa tudi tu ni bilo sreče.

Na to pokliče gosp. Franca Lürzerja, c. k. asessorja iz Celovca — enega naj slavnih rudoslovcev, naj pride v Knapovše, ogleda vse in reče: ali bo kaj ali nič. Lürzer pride, ogleda in pohvali Werhamovo delo, le to svetuje, naj glavni predeh se od 80.º proti jugu oberne in na ti poti dalje obdeluje. (Konec sledi.)

Ozir po svetu.

Vineta, severne Benetke.

Uprimo okó na zemljovid današnjih nemških dežel, poglejmo njih severno stran, namreč Prusko, Meklen-

burško, Oldenburško, z eno besedo, dežele, ki ležé med Labo in Odno. Kjer zdaj Nemci stanujejo, prebivali so od petega stoletja po Kristovem rojstvu Slaveni, sloveči z bogastvom, umetnostjo, kupčijstvom in za ono dobo veliko izobraženostjo. Slaveni so tukaj prej od Nemcev polje obdelovali, rudo kopali, dnarje kovali, platno tkali, v slikarii in kipotvorji lepo napredovali, in poleg tega z vsimi znanimi narodi sveta tergovali. Dosegli so Slaveni v tem času po neprestanem trudu toliko blagostanje, da so tuji popotniki, vračevaje se domú, njih zemljo Palestini primerjali — zemlji, kjer med in mleko teče. Ali taka pohvala budila je tudi zavist in pohlep sosednih prebivavcev. Razni plodovi nature in umetni izdelki, katerih je v obilnosti bilo, storijo, da Slavenom pride kmal tergovina na misel, ki bi njih obertnost podpirala; toraj so stavili mesta na primorje, kopali luke, in se soznanjali z drugimi tergovavnimi narodi.

Po Šafařikovem preiskovanji je izkazano, da so ob času Aeschilovem, Sofokleovem in Herodotovem 400—449 pred Kr. r. iz današnjega pruskega primorja jantar v daljne zemlje, posebno v Fenicijo in na Gerško vozili, in s tim blagom tudi za vlade rimske tergovali. Tri poti so, ki so jih tergovci hodili. Pervi, in kakor je soditi, naj starji, deržal je od baltiskega morja, skozi nepoznane zatatranske kraje, morda po zapadni Dvini do Dnepra in od ondi do gerških naselbin po brežinah črnega morja, posebno do Olbije, ondi že okoli leta 665 pred Kr. r. postavše. Po tem potu so dobivali jantar, kerzno in žito Gerki, Skiti in drugi iztočni narodi. Drugi pot ravne starosti vodil je skozi poljske poljane, prek Tatire poleg Vage v Panonijo pa do jadranskega morja, k njihovim bratom, južnim Venetom; mesta Calisia, Carrhodum (bliz Krakova), potem Celemantia in Carnutum (od kterege se še dandanašnji razvaline okoli Dunaja vidijo), bile so glavne postaje na tem potu. Za gotovo se vé, da so po tem potu že ob času Herodota, kakor tudi pozneje jantar vozili. Tretji pot na zapad je deržal skozi Nemško v Galijo, posebno v Mosilijo, kjer so Fenicijski jantar kupovali in v daljne kraje prodajali. Tako pišejo o tem Herodot, Plini, Strabon in drugi starodavni gerški in rimski pisavci; to pričajo tudi stari gerški dnarji, ki so jih naše dni v pruskem primorji izkopali.

Od mest, ki so jih Slaveni na baltiskem primorji postavili, vse je presijal s svojo svetlostjo glasoviti Volin ali Vineta. Odra dela, kjer se v baltisko morje izliva, velik zatok, v katerem se nahaja $4\frac{1}{4}$ štirj. milje veliki otok Volin ali Velin, kterege so bili Veleti ali Ljutici, pleme slavensko v petem stoletji po Kr., posedli, ter se tamkej nastanovili. Ta otok je v dogodivščini Slavenov srednjega veka naj bolje slovel; to slavo je pa dosegel od svojega mesta, ki je na iztočni strani stalo in ktero so zgodopisci tistih časov kakor čudo razglaševali in do nebes povzdigali. Tri imena je imelo: eni so mu djali Volin ali Velin, drugi Julin, tretji pa Vineta. (Konec sledi.)

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Tirolskega. V naši deželi še nikdar ni bilo kolere; sedaj jo pa imamo, pa še ne prehudo v Trientu in Roveredi.

Iz Labuda na Koroškem 28. julija. Danes je bil pri nas velik strah. Ob dveh zjutraj začne v sredi terga goreti; prej ko se ljudje zdramijo, je hiša, in vse stanje v plamenu in gostivnica „pri orlu“ je vpepeljena. Akoravno je bilo brez vetra, je vendar veliko čudo, da ni vseh tergov z 56 hišami pogorel, ker so tikama na levo in desno hiše in pohišja. Sreča, da je ravno transport mnogoverstnih vojakov tukaj prenočeval; pridno so se obnašali, ravno tako tudi neki šajkaši; posebno služevno ženstvo je bilo verlo. Postranski so bili pa gerdi zijaki večidel, kakor tudi neki dimnikar iz Velkoveca, kterege dolžnost je, da je ročno pri ognji, pa ga še zraven ni bilo. Nesreča —

Tudi oglje hrastovo je po mnogih skušnjah, razun bukovega oglja, nar boljje izmed vsega družega. Tedaj je po vsem tem, kar smo od koristnosti hrastovega drevja povedali, to-le gotovo in vredno, kar naj si umni kmetovavci dobro zapomnijo:

Kjer koli je zemlja ugodna hrastoreji, naj se redi hrastje ali za nizko hosto, ali na visok gojzd: kajti iz hrastovja izvira največji dobiček.

J. Š.

Ozir po domači.

Rudnik v Knapovski pod sv. Katarino.

(Konec.)

Ker je gosp. Werham kmalo potem v Hrastnik na Štajarsko šel, da je vodstvo prevzel v tisti jami, kjer premog kopljejo, je družba sama po Lürzerovem svetu in svojih rudokopih kopala naprej, dokler je na 336.º leta 1851 tako srečna bila zadeti na svinčeno rudo in sicer takole: Zvečer pred sv. Barbaro je kopal le še en knap v prednem delu glavnega predeha na 336.º, kar se posveti svitla svinčena ruda; on pové to berž ogledu gosp. Kompošu, ki nemudoma vzame še 3 knape v jamo seboj, da grejo gledat kako in kaj. In ker so res našli, česar so iskali, je vselega serca rudokopom delapust oklical in pa na mestu sreče postavil sv. križ. Potem se verne s tremi rudokopi — al komaj so bili odtod kakih 20 sežnjev, zasliši strašen ropot — vderla se je zemlja na onem mestu, kterege so komaj zapustili. Gosp. Kompoš zavpije: „bežite kar morete, voda pride, da ne utonete!“ In vsi odidejo nevarnosti, ker črna voda se je res kmalo vlila po jami kakor je visoka bila, in derla je skor skozi 2 uri iz vdertije tako silno, da je vse seboj plavila kar je medpotoma našla: dile, kamnje, rudo itd. Drugi dan — na dan sv. Barbare — popoldne, ko je jenjala podzemeljska povodinj, gré gosp. Kompoš z nekterimi knapi v jamo — in kaj zagledajo? Čez 2000 centov rude s kamnjem zmešane je ležalo pred njimi in skor 3 čevlje debela rudna žila je bila odperta. Pervo je bilo, da so kupe rude in kamnja iz jame spravili, potem pa kopati začeli, kjer so se jim pokazali dolgo dolgo iskani zakladi svinca, ki se kažejo ne le 90° po ravnem, temuč tudi 13° na globoko.

14letne stanovitnosti je treba bilo, da je v podzemeljski tamoti zasijalo sonce vselega upanja, in poterdilo se je tudi tukaj „kdor išče, najde“. Našlo se je dosihmal že toliko bogate svinčene rude (v 100 funtih rude okoli 70 do 73 funtov svinca), da je družba, zanašaje se na blagoslov božji, lani začela poslopja za pèhanje, zmivanje in topljenje rude kakor tudi pohištva za vodja in rudokope zidati. Letos je bilo vse to končano in sicer tako čedno in lepo, da je veselje viditi celo to napravo. Ker pa blagoslov le od zgoraj pride, je družba prosila gosp. sorškega fajmoštra, da po cerkvenem obhajilu v nedeljo 15. julija so slovesno blagoslovili novo rudarijo. Priča te slovesnosti je bila večina deležnikov, mnogo družih povabljenih gospodov in gospej in z zvedenim gosp. vodjem Zemlinskim vsi rudokopi in sploh vse moštvo in ženstvo, ki si kruh služi v ti rudarii in kterih skupaj je blizo 160. Po duhovni slovesnosti je gostila družba povabljene goste s prijetnim kosilom, pri kterem je vse prav židane volje bilo. Marsiktera napitnica je donéla med kosilom. Vsem deležnikom sicer gré hvala, da se niso oplasili pred večletnem „daj! daj!“ — naj večja pa gré gospodoma Kosu in Malnarju, ktera sta pogajala voz, da ni obstal, in premagala mnogo ovér, ki se vsakemu takemu početju nasproti stavijo, dokler ni na svetlem, kar blagodarna mati stvarnica skriva v nedrii svojem.

Ozir po svetu.

Vineta, severne Benetke.

(Konec.)

Od stare dogodivščine tega mesta malo vémo. Al to vémo, da je v 9. stoletji najmočnejše, najbogatejše in naj

bolj ljudnato mesto vse severne Europe bilo. Tergovina vabi semkaj zmes ljudi od vsih strani sveta. Semkaj so vozili Gerki in drugi narodi svoje blago. Prebivavci tega mesta niso tergovali samo z bližnjim Angležkim in Francozskim, ampak celó s Carigradom, ter so tako prikupcevali toliko bogastva, da so si še navadno hišno orodje iz srebra in zlata napravljali. Luka (pristanišče), ki se je v sredi mesta nahajala, tako je prostorna bila, da je v nji z lahkoma po 300 bark ostajalo. To luko, ki se zdaj jamensko jezero imenuje, sta vezala z morjem dva terdna zidova, čez ktera se je razpenjal most v podobi velikih vrat, in železna rešetka, spuščana od morske strani, ga je zaperala. Na sredi mesta je stermel stolp, v kterem je bila orožnica, z vsakoverstnim orožjem obilno oskerbljena za obrambo luke od morskih razbojnikov. Vrata volinske so bile vse z pozlačenim bronom pokrite, toraj je mesto v blesku sonca odsevalo, ko da bi bilo vse iz zlata. Na južnih vratih je ležal lev iz brona, silne velikosti, kakor čuvaj mesta. V njega sredi pak je stal lep grad, postavljen na zvišan grič, okoli kterege so se verstile druge stavbe, ponosite in drage, posebno hramovi bogov, z ukusnimi slikami in kipovi okinčani, srebra in zlata bliskajoči se.

V to dobo spada tudi ustanovljenje glasovite Hanse, to je, društva za varstvo severne tergovine. V to društvu so stopile vse severne mesta; njemu se ima Nemško za svojo tergovino zahvaliti.

Toliko bogastvo in blagostanje Volinjavov zbudí pa pri sosednih narodih sovražstvo in plenoželjnost. Posebno veliko so terpeli Slaveni od Normanov, to je, ljudi od severa, kamor spadajo Danci, Švedi in Norvegi. Po dolgem bojevanji in mnogokratnem brezvspešnem napadovanji začgejo Danci 1177 pod kraljem Valdemarom to mesto in ga do tal poderejo.

Vprašal bodeš, prijatel, kje je dan današnji nekđaj tako sloveča Veneta? Kjer je tadaj slavno mesto svojo ponosito glavo proti oblakom vzdigovalo, stoji danas mali terg s 3200 prebivavci; — kjer so nekđaj velike z dragocenim jantarom in drugim blagom naložene barke jadrale, dandanašnji se siromašni ribči v tesnih čolnicah za vsakdanji kruh trudijo; in tisti grič, kjer se je nekđaj grad v srebru in zlatu lesketal, je zdaj s kopinami zaraščen.

Vse je minulo. —

S.

Čertice iz življenja rajnega ruskega cara Nikolaja I.

I.

Sploh se pripoveduje o pokojnem caru Nikolaji mnogo značajnih čertic, kakor se je tudi nekđaj pripovedovalo o avstrijskem cesarji Jožefu II. in cesarji francozkem Napoleonu.

Med drugim se od rajnega Nikolaja pripoveduje, da se je posebno rad nepoznan pridruževal med različne verste ljudstva. — Enkrat, sprehajaje se po eni glavnih ulic Petrograda, vidi iz neke gostivnice stopiti mladega oficirja, ki, ravno od kosila pridši, je veselo domačo pesmico krožil in s posebnim slajom svojo smodko pihal. Car, kteremu je veseli obraz in obnašanje mladenča dobro dopadlo, ga pozdravi po vojaško in mu priljudno reče: „Gotovo še ni dolgo, kar ste v Petrogradu, gospodine?“ — „Uganili ste jo — odgovori častnik — pa po čem sodite to?“ — „Po tem, ker smodko puhate in še ne veste, da je to po ulicah mestnih prepovedano.“ — „Kaj ni dovoljeno? Serčno se vam zahvalujem, da ste mi povedali.“ To izrekši, hoče mladenec smodko proč vreči. — „Ni treba tega — reče car — če jez z vami grem, že smete brez skerbí pušiti.“ — Car ga prijazno spremlja po ulicah Petrograda in posebno ljubeznjivo se z njim razgovarja. Oficirja se sicer nekako čudno pozdeva, da ljudje z nenavadnim spoštovanjem njegovega spremljevalca pozdravljajo, al da bi to car bil, bi ne bil nikdar mislil. Čez dolgo prideta memo neke knjigarnice in tū ponevedoma vidi v izložbi podobo carovo. Zdaj še enkrat dobro pogleda spremljevalca svojega in ves